

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Bla j, jud. Târnava-Mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a trela oră 4 Lei.

Dupăce foarte mulți cetitori ni-s'au plâns că nu sunt în stare să-și plătească toate datorile ce le au la gazeta și ne-au rugat să le spunem ori să le scriem, cât le iertăm din datorile vechi, iată, facem și această mare jertfă din parte-ne, iertăm jumătate din datorile vechi, cele până la anul 1933, însă numai acelorora cari ni-le vor plăti cel mult până la 31 Decembrie 1934.

Pe aceia dintre cetitorii noștri, cari nici după această mare bunăvoință din parte-ne nu-și vor face datoria față de gazeta aceasta, îi vom publica, fără cruțare la lista neagră, le vom sista foala și-i vom da în judecată, ca pe unii cari fură simbrila slujitorilor, fură prețul hârtiei și al poștei, și munca cinstită a atâtor oameni cari trudesc în jurul acestei gazete. Bineînțeles că unii ca aceștia vor avea să plătească întreaga datorie.

Cunoașterea viitorului

de pâr. canonic Ion Agârbiceanu

„Viitorul e în mâna lui Dumnezeu“. Așa spune țăranul nostru, dela Nistru la Tisa, ba chiar și dincolo de aceste râuri, unde mai sunt români. E o înțelepciune a neamului, scoasă din viață, din pătăniile trecutului. Și e și urmarea credinței lui în Dumnezeu, care le știe toate.

Din mai multe pricini, vorba aceasta e adevărată. Mai întâi nimeni dintre oameni nu poate cunoaște viitorul său sau al altora. În al doilea rând, multe lucruri pe cari le plănuiește omul, iasă altfel. Apoi Dumnezeu, fiind a toate știutor, desigur că știe și viitorul fiecărui om. Și știe ce și-se întâmplă mâne, ori peste un an, ori peste treizeci.

Dar nu în înțelesul pe care i-l dau mulți români. Nu în înțelesul de: soarte. Nu după vorba: ce și-e scris, în frunte și-e pus. Dacă ar fi așa, omul nu ar fi slobod pe faptele sale, ci rob. Nu ar face de bună voe lucrurile sale, ci ar trebui să le facă. Și atunci, n'ar mai fi nici faptă bună, nici faptă rea. Nu ar mai fi vinovat cel ce fură sau ucide, și nu ar mai trebui pedepsit, fiindcă ce i-a fost scris în frunte, aceea a făcut, a trebuit să facă. Aceasta, adică, i-ar fi fost soarta, adică voința lui Dumnezeu, care a știut că cutare va ucide.

Știm că acest fel de a gândi, e o nebulie. Ar urma ca Dumnezeu să fie pricina pentru care cineva omoară. Iar a gândi așa, e mare și grea hulă împotriva lui Dumnezeu. Noi știm că sunt oameni buni și răi, că sunt fapte bune și păcate, din vina slobodă a omului. Și că

faptele rele le pedepsește judecătorul, tocmai fiindcă omul putea să nu le facă, dar le-a săvârșit. O pildă! Un om își împiedecă, în vârful dealului pe care are a coborî, carul încărcat cu povară. Un român, care trece pe acolo, vede că o verigă dela lanț abia se mai ține. El știe că, apucat pe povârniș, lanțul se va rupe. Îi spune omului cu carul, dar acela răspunde: „Par'că n'am mai împiedecat eu carul cu lanțul ăsta?“ și dă biciu cailor.

Lanțul se rupe, carul dă peste boi, ruda se rupe, carul se răstoarnă, sacii se împrăstie. Omul cu carul blestemă.

Cine e de vină că s'a rupt lanțul și s'a răsturnat carul? Românul care a văzut zala slabă și i-a spus omului? El e de vină, pentrucă a văzut înainte ce se va întâmpla?

De sigur că nu e vinovat cel ce a știut înainte. Ci de vină a fost zala cea mâncată și slabă, zala cea rea, și omul cu carul n'a ascultat sfatul cel bun.

Așa și cu știința înainte a lui Dumnezeu. El stă, nu în vârful dealului, ca românul acela, ci în tot locul e de față: în cer și pe pământ. El vede toate zalele stricate din lume, toate relele și păcatele în cari poate să dea omul. Și, ca și românul din deal, ne dă sfaturi bune: prin sufletul nostru: nu face cutare, nu merge în cutare loc, nu te împrieteni cu cutare. Dar omul e slobod: dacă vrea ascultă, dacă nu vrea nu ascultă de îndemnul bun al sufletului. Și omul repară întâi lanțul sau împiedecă cu el stricat. Adică

de bună voe, se oprește dela rău, sau intră în el.

Dumnezeu știe ce i-se întâmplă, și într'un caz și în celalalt, cum a știut și românul din poveste. Dar El e de vină, dacă omul fură ori ucide? Știința lui înainte e de vină? El tot așa de puțin e vinovat, ca și românul care i-a spus omului cu carul, că lanțul e stricat.

Cum se face o nuntă princiară

Căsătoria prințului George, al treilea fiu al regelui Angliei, cu Marina, principesa Greciei

Joi, în 29 Oct. c., se va celebra la Londra o căsătorie princiară. Prințul George, al treilea fecior al regelui Angliei, o ia înaintea celor doi frați ai săi mai mari, și se căsătorește cu principesa Marina a Greciei.

Acest eveniment este subiectul ce stăpânește azi în lumea celor mari, nu numai în Anglia, dar și în Europa și America. Doamnele în deosebi, numai despre aceasta vorbesc: Cum se va îmbrăca principesa, cu ce rochii, cu ce pantofi și ce pălărie va purta în cap.

Și de fapt are lumea ce vorbe. Mirele e fiul uneia dintre cele mai puternice familii regale ce există, iar mireasa e și ea fiică de regé. Prințesa și-a făcut hainele de nuntă la Paris, și de acolo le-a trimes, cu o îngrijire deosebită, la Londra. Pantofii sunt făcuți numai din fire de aur.

Mirele are 100 costume de haine. Și, după un vechiu obicei, acum când se căsătorește, trebuie să-și facă alte o sută de costume, iar pe cele vechi să le împartă prietenilor și săracilor. Fabricile i-au fabricat stofe speciale pentru costumele ce le face cu prilejul căsătoriei, cari stofe nu se vor pune în vânzare. O fabrică i-a făcut stofă de culoarea ochilor miresei. Prințul are în slujba sa trei funcționari, cari nu fac altceva decât țin socoteala hainelor și le îngrijesc.

Pentru ziua nunții s'au trimis logodnicilor atâtea cadouri, încât s'a scris să nu se mai trimeată, și să trimită cine do-rește bani, pe cari li vor împărți spitalelor din Londra.

Atâta lume e sosită la Londra cu acest prilej, încât nu mai e nici un loc liber. Mulți dorm afară în corturi.

La această nuntă iau parte și MM. LL. Maria și Elena a României, și principesa Ileana.

Recunoașterea păcătoșeniei noastre

„Hristos Isus a venit în lume să măntuiască pe cei păcătoși, între cari cel dintâi sunt eu”. Din apostolul duminicii a 31-a după Rusalii sau a 14-a după înălțarea sf. Cruci (I. Timotei 1, 15—17).

Sf. Pavel a prigonit în tinerețe biserica lui Dumnezeu, luând parte chiar și la uciderea cu pietrii a sf. întâiului arhidiacon Ștefan. Chiar și în drumul său spre Damasc, atunci când l-a chemat Isus la apostolie, zicându-i: »Saule, ce mă prigonești?«, sf. Pavel a fost mântuit de un duh de răzbunare împotriva creștinilor cari, după părerea sa, au început să strice legea lui Dumnezeu. De aceea recunoaște, în apostolul de astăzi, că »Hristos Isus a venit în lume să măntuiască pe cei păcătoși, între cari cel dintâi sunt eu«. Și întregă viața sa a făcut pocăință, primind pe urmă, cu cea mai mare plăcere, chiar și moartea.

David, marele proroc, s'a îndrăgostit de soția căpitanului său Urie. De aceea a poruncit generalului său Ioav: »Pune pe Urie unde e lupta mai crâncenă, ca să se rănească și să moară«. Și murind Urie, David a luat pe Virsavee, văduva lui Urie, de femeie. Și s'a mâniat Domnul și-a trimis pe prorocul Natan, la David, ca să-l certe și pedepsească. Iară David a văzut

și recunoscut păcatul său, zicând: »Păcătuit-am înaintea Domnului«. Imediat apoi a scris prea frumosul psalm al 50-lea, în care spune: »Miluește-mă, Dumnezeule, după mare mila ta și, după mulțimea îndurilor tale, șterge faradelegea mea. Mai ales mă spală de faradelegea mea și de păcatul meu curățește-mă, că faradelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea este pururea«. De aceea zice în psalm 6: »Ostenit-am întru suspinul meu. Spalavoiu, în toate nopțile, patul meu: cu lacrimile mele așternutul meu voui uda«.

Maria Magdalena a fost una dintre cele mai frumoase femei ale Ierusalimului. Și toamai frumuseța aceasta a nimicit-o sufletește, așa încât a început a-și vinde dragostea pe bani. Atât era de păcătoasă această frumuseță de femeie, încât sf. evanghelist Luca spune despre ea: »dintru care ieșise șapte draci« (8, 3). Ei bine, această femeie păcătoasă, auzindu-i odată vorbind pe Isus, a început a-și trage pe seamă, ce mare păcătoasă este, și a intrat, fără de a fi invitată, în casa fariseului la care fusese invitat Isus la masă și-a adus un vas cu mir și stând, lângă picioarele lui, dinapoi, plângând, a început cu lacrimi a-i spala picioarele și le ștergea cu părul capului său și săruta picioarele lui și le ungea cu mir«. (Luca 7, 37—38). Și o vieță întreagă Maria Magdalena a plâns și, dupăcum spune sf. Augustin, n'a încetat a plânge. Plâns-a sub crucea Domnului, plâns-a la mormântul lui, iară după înălțarea Domnului la ceruri, s'a retras într'o peșteră, unde a trăit, în post și rugăciune, până la moarte.

Sf. Petru l-a tăgaduit de trei ori pe Mântuitorul și învățatorul său. Dar cântând cocoșul și întorcându-se Domnul, a căutat spre Petru. Și și-a adus aminte Petru de cuvântul Domnului cum zisese lui: mai înainte de ce va cânta cocoșul,

de trei ori te vei iepăda de mine, și ieșind Petru afară, a plâns cu amar« (Luca 22, 60—62). Și a plâns nu numai odată ci, dupăcum ne istorisește un scriitor bisericesc din cele dintâi veacuri ale creștinismului, ci în fiecare noapte ori de câte ori cânta cocoșul; a plâns atât de mult încât lacrimile cele multe i-au făcut două brazde afunde pe obraji.

Sf. Augustin, unul dintre cei mai mari filozofi, dascăli și ierarhi ai lumii, a scris o carte intitulată »Mărturisiri«, în care și-a mărturisit toate păcatele tinerețelor, plângându-și-le cu amar.

Despre sf. Arsenie ni-se povestește că își mărturisea păcatele la toată lumea și că s'a retras pe urmă în pustia Schete, unde a tot muncit, a postit și a plâns până la moarte, așa că i-au căzut toate genele de plânsul cel mult. Sf. Bernard a trăit o vieță de adevărat inger, cu toate acestea el și-a mărturisit de atâtea ori în public păcatele și și-le-a plâns toată vieța. Tot asemenea și sf. Aloisiu, care, deși n'a făcut întreagă vieța sa nici un păcat de moarte, și-a mărturisit de atâtea ori în public păcatele sale și și-le-a deplâns.

În veacurile cele dintâi ale creștinismului pe marii păcătoși nu-i lăseau să stea la sf. liturghie decât până când rostea preotul cuvintele: »Căți sunteți chemați ieșiți!«

Astăzi sunt o mulțime de orduri călugărești, mai ales în biserica apuseană, în cari nu intră decât oameni cari vreau să facă pocăință mare, astfel de orduri călugărești sunt ale trapiștilor, cartausienilor, capucinilor, carmelitanilor, și altele.

Noi ceice trăim în lume, putem face și noi pocăință cum se cuvine, dacă recunoaștem, asemenea fiului rătăcit, cât de mult am decăzut și dacă ne hotărîm și noi a ne întoarce la Tatăl nostru și a-i

„Foia UNIRII POPORULUI”

Doamna Raveca și domnul Trifon în satul lor

(Urmare)

— Le calcă de ciudă și de pismă — făcea Raveca acasă desbrăcându-se.

— Le băntăie de măcaz și de ciudă — urmă Firuța. Nu se putea uita nici una la dumnea-voastră. Dar drept că vă și stă bine. Domnul e ca un avocat, iar doamna ca o esoană de cele mari din Pitești și din Caracal, unde am fost eu.

— Domnul învățător mi-a zis „frate”, iar domnul părinte m'a bătut pe umăr și mi-a zis: — Bravo, să le porți sănătos — continua Trifon.

— Și doamna preoteasă mi-a dat mâna și mi-a zis: — Să porți domnia sănătoasă — făcu iarăși Raveca.

— Se vede că domni și oamenii, cei cuminți nu sunt așa răutăcioși și pismătăreți ca proștii.

— Apoi, ce aștepti dela proști? — se mângâia Trifon.

— Ei bieții proști nu știu cum să grăiască eu domni. Ei numai cu ciobanii și cu proștii știu grăi.

— D-apoi cu doamnele de unde să știe?

— Iatărea Raveca. — Ei să-și ia căciula de pe cap când grăiesc cu vre-o doamnă, și să zică „săru-mâna”. Lasă că le arăstem noi, numai să ne mai cumpărăm ce a zis Firuța.

— Azi după amiază mă duc la jidovul ca să-i spun că pe joi, săptămâna viitoare, îmi trebuie cele 10 mii cari i-le-am dat numai pentru 6 zile, — urmă Trifon. — Vom duce boulenii cei mai tineri la târg, căci de ce să ținem șase boi și două vaci pe iarnă? Li vom vinde. Vom lua vre-o 15—16 mii pe ei, și cu cei dela jidovul și cu ce mai avem, ne vom putea lua tot ce a zis Firuța. O vom duce și pe ea cu noi, căci ea știe și se pricepe.

Satul vorbea, șoptea, se cotea și râdea de mândria și fudulia proastă a lui Trifon și a Ravecii. Ba mai erau și de accia cari le spuneau în față: — Măi Trifone — îi zicea într'o zi badea Gligor din Gruiv. — Voi sunteți acum ca Niculaie dintre limbi, care românește și-a fost uitat, iar nemțește n'a fost învățat încă. Așa și voi. Dintre plugari ați ieșit iar între domni n'ați intrat încă.

— Vom intra, că avem eu ce — răspunse fudul Trifon.

— Tu, Ravecă — îi zise lelea Vetă alui Bucurel: — Spune-mi zău, ce ești tu acum? Doamnă nu ești, că n'ai învățatură și nici nu știi grăi ca doamnele. Plugăriță încă nu mai ești, că te-ai îmbrăcat ca târgășitele. Spune-mi zău, ce ești tu, pasere, ori șoarece, ori lilic?

— Ce sunt, sunt pe banii mei și cu har-

nicia mea — răspunse Raveca. — Dacă-ți place, fă și dumneata ca mine, dacă te ajută puterile; iar dacă n'ai „șindăr”, și nu-ți place, fă-ți eu răstaș.

— Doamne, Doamne, da mulți hărănești la „valul” tău! — făcu lelea Vetă, clătind din cap și depărtându-se.

După vre-o trei săptămâni, Trifon, Raveca și Firuța se întorcea dela oraș cu un car mare și lat, pe care, împachetate în paie, zăceau două dulapuri de „șag fier” pentru haine, — căci zisese Firuța că aceea este mobila cea mai „model”. — Apoi un dulap cu oglină mare cât o fereastră; cu paltoane, pardesie, castă cu pudră și cu pămătufuri, joljuri, ciorapi, haine negre pentru vizite, și alte multe câte le spusese Firuța, care de bună seamă că-și câștigase pentru sine o pereche de papuci, stofă de o rochie, de o șurtă și o „broboadă” de „bercă” — căci era fată harnică, deșteaptă și se pricepea la domnie, la îmbrăcarea domnilor și la ce trebuie într'o casă domnească.

Toate erau în rând, numai un lucru, de care nu-și adusese aminte una cu capul. Dulapurile adevărate, nu încăpeau în casă, căci deși avea Trifon casă și înăpoia tinzii, și înaintea ei, adevărat trei odăițe cu totul, — acelea erau tixite, de nu mai puteai pune nici un scaun lângă perete. În tindă adevărată, era cuptorul pentru copt pâinea, căci casa, — deși era de cărămidă și bună, — era totuși veche, de acum

* Regele Alexandru al Jugoslaviei *

de prof. Dr. Coriolan Suclu

Înțelepciunea populară spune: *O nenorocire nu vine niciodată singură.* — Și într'adevăr, în anul acesta s'a putut verifica această maximă. Căci, nesăturatul Moloch, care e anul 1934, își cere neîncetat jertfele sale și încă dintre exemplele cele mai alese ale neamului omenesc. — O serie întreagă de crime politice și de nenorociri fatale au însângerat în timpul din urmă pământul bătrânului nostru continent. Doi regi (Albert al Belgiei și Alexandru al Jugoslaviei), dintre pușinii cari au mai rămas în Europa de după crâncenul războiu mondial, s'au prăbușit doborâți de o moarte nenaturală, alături de un fost președinte de republică, alături de un fost cancelar (Dollfuss) și un fost prim-ministru (Duca), alături de mai mulți miniștri și de o mare mulțime de cetățeni ai diferitelor țări (Austria, Germania, Spania), căzuți pradă revoluțiilor și tulburărilor din acest an de urgie și de groază.

În seara zilei de Marți, 9 Octomvrie a. c., stațiunile de radio din întreaga lume vesteau cumplita știre a atentatului dela Marsilia căruia

zice: »Tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău: fă-mă ca pe unul din argații tăi« (Luca 15, 18—19)!

Să ne mărturisim așadară și noi păcatele noastre, spunând, ca sf. apostol Pavel: »Hristos Isus a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, între cari cel dintâi sunt eu«.

Părintele Iullu

*) Discurs funebru ținut în Catedrala din Blaj, în 18 Octomvrie 1934, cu prilejul parentării oficiale.

50—60 de ani, așa că după „modelul“ de atunci cuptorul pentru copt pâine era în tindă, pe o vatră lată, pe care era și ploată pentru gătit mâncarea. Lângă vatră era lăduța cu făină, după ușa o măsuță pe care avea oale și vase, iar fațre ușa tinzii și aceea a odăii, către stradă, sau „casa dinainte“, era scara pe care se suiau în pod.

În „casa din dărâpt“, sau în odaia din spre grădină, era patul în care dormea Firuța, o lădiță cu bainele ei, o lădiță cu *lepedeaud*, *străjace*, *chindea* și alte albituri; un „stelsj“ cu blide, o măsuță mică și două scaune și un *ploatan* mic, că să nu-i fie frig Firuții.

În „casa dinainte“ era un cuptor mic și rotund, o lăiță pentru pâine, mămăligă și fărmituri. Un pat mare încărcat cu perini până sus în grindă, o masă în fundul căsii lângă lada cea de mireasă, o altă ladă pentru hainele de duminică și sărbători și un pat de se întindea noaptea, iar peste zi se închidea ea o ladă.

Locul tot era ocupat, așa că din cele aduse nu începea nimic, fără a scoate pe cele vechi din casă.

Raveca îndată făcu planul. Grădina, de unde văduseră boulenii cei tineri, era goală. Duseră acolo lăzile cu haine. Patul cel care se închidea îl puseră în casa din dărâpt, lângă patul Firuții. Lăița cu străjacele încă o duseră în grajd, și astfel făcură loc în casa dinainte pentru dulapuri și pentru ogliadă, pe care o

i-a căzut jertfă Regele Alexandru al Jugoslaviei, alături de înțeleptul bătrân leșit întru întâmplarea lui, ministrul de externe al Franței, Louis Barthou.

Știrea tragediei dela Marsilia a produs impresia unei lovituri de măciucă, a unui trăznit din senin.

Omenirea civilizată a rămas încremenită la auzul acestei noi crime, simptom dureros al vremilor tulburi pe cari le trăim.

Marile dureri ca și marile bucurii din trecutului popoarelor, se cer a fi comemorate. Bucuriile le sărbătorim, durerile le deplângem și le împărtășim.

Moartea năprasnică a Regelui-Intregitor de țară, răpus de gloanțele asazine ale unui comitagiul bulgar din Macedonia, este o cumplită nenorocire în primul rând pentru țara și poporul iugoslav, care-și pierde pe Suveranul său iubit; e o mare durere pentru poporul român și pentru familia noastră domnitoare, în sinul căreia se încadră prin legăturile sale de căsătorie; e o tragedie pentru marea și nobila națiune franceză, care alături de ilustrul său mort, Louis Barthou, a avut nespusa durere de a fi ultragiată, prin gestul asasin al unui descreeat, în ospitalitatea ei tradițională, e în sfârșit, o pierdere pentru toate națiunile interesate la menținerea păcii în actuala ordine europeană.

Pentru a ne putea da seamă de proporțiile marelui drame care s'a desfășurat la Marsilia și pentru a putea înțelege doliul care de zece zile cernește nu numai Jugoslavia ci și țara noastră, voi desfășura în câteva trăsături originea, viața și faptele regelui Alexandru I.

Slavii, cari la începutul secolului al VI-lea au coborât în masse compacte din Transilvania

spre Dunărea de jos**), pe ruinele elementului romanizat din nordul și centrul Peninsulei Balcanice, au întemeiat o serie de state sub conducerea voievozilor, vlădicilor, cnezilor și jupanilor, pe cari îi va aduce sub o singură stăpânire, scuturând suveranitatea bizantină, Ștefan Nemanja, în secolul al XII-lea. Ștefan Dușan în sec. al XIV-lea va obține dela Roma titlul de rege, iar cu dela sine putere își va lua titlul de țar al Sârbilor și Grecilor, și pe fratele său Sf. Sava îl va face patriarh de Ipec (Peci). Unul dintre urmașii săi, prințul Lazar, la 1389, în bătălia dela Kosova își va pierde viața, deodată cu independența țării sale, ajunsă sub călcăiele sultanului Bajazid Fulgerul.

Sub robia Turcului va geme poporul sârbesc și confracții săi iugoslavi, până ce strămoșul regelui Alexandru: Gheorghe Petrovici, numit de Turci Kara Gheorghe (Gh. cel Negru) la 1804 va ridica steagul răscoalei, pentru recăștigarea independenței naționale și pentru a inaugura o eră nouă.

Negustorul bine înstărit dela Topola, om simplu, dar de o forță și de o cutezanță care i-a creat un prestigiu irezistibil, călăuzit de ideile de libertate națională propovădite de scriitorii Dosoftei Obradovici (din Banat) și de Vuc Karajici, iar de altă parte de geniul său militar înăscut, avea să devină eroul eliberator al țării sale.

Ca un fel de simbol, brațul haiducului Kara Gheorghe se împletește cu spiritul scriitorului Dosoftei Obradovici, pentru că însuflețit de ideile revoluției franceze și nădăjduind în sprijinul marelui confrate dela miazănoapte (Rusia), să poată scutura jugul multiseclar al semilunii.

Cu 9,000 soldați și 2 tunuri, Kara Gheorghe înfrânge, la 13 August 1806, în bătălia dela Mișar, (lângă Sava) o armată turcească de 4 ori mai mare și prin aceasta pune bazele independenței Serbiei. Kara-Gheorghe devine ast-

**) E. Denis, La grande Serbie, Paris, 1915, p. 22.

puse chiar în fundul căsii între ferestre. Masa o traseră mai în mijlocul odăii, căci zicea Firuța că așa e „model“.

Dulapurile încăpură destul de bine în „casa dinainte“, dar încăpeau cam rău ei toți în casa dinapoi. Apoi nu mai puteau schimba o vorbă seara și noaptea, fără să audă și Firuța, care — ori-cum —, dar tot era streină, și azi era aci, mâncă cime știe unde va fi. Asta nu era chiar *model*. Apoi când îți trebuie o păstură, fuga în grajd la lăiță; când îți trebuie o față de masă ori un ștergar curat, tot așa. Nu era „model“ de loc. Dulapurile steteau singure în „casa dinainte“, iar ei se îmbulzeau, de să se calce unul pe altul în „căsulia de dindărâpt“.

— De felul felului nu-i *model*, — zicea Raveca. — Trebuie să facem alt rost.

— Ori îi dăm drumul Firuții, ori vindem dulapurile și hainele, și ne mutăm iar unde am fost, — zise Trifon năcăjit.

— Ori facem casa mai mare, — întregi Raveca.

— Facem, dar eu ce? — Vinul nu l-am vândut, banii dela jidov i-am cheltuit. Pe ce să mai facem și ziduri? Și acum, eu o sută de mii nici nu poți atrica asta care e, dar să mai faci una nouă.

— Nu trebuie să o stricăm de tot. Rupem numai peretele de către curte și cel de către grădină și o mai lungim și o mai lărgim și o

ridicăm de o jumătate de metru, — explica Raveca.

— Că biază zici, — se învoi Trifon. — La primăvară ne vom și apăca. Zidarilor le voiu da bucate și câte un porc, iar țiganilor cari îmi vor face cărămida tot așa. Pentru lemnie voiu mai vinde o pereche de boi, că doară și așa m'are cine ara cu patru, apoi sluga ară destul cu doi. Ba mai rămâne și fân și pe acela încă voiu mai face v'odoi bani.

Toate le ieșeau bine, ca lui Macavei cel Norocos. Numai una mai era întrebarea: — Cum adevă să facă casa? Dar aci era Firuța, care umblase prin Caracal și pe la Pitești, și văzuse case domnești, și știa cum trăiesc domni.

Toată iarna făcură în planuri de casă.

Firuța le spusese că toți domni din Caracal și din Pitești, pe la cari a fost ea „fată în casă“, aveau: dormitor, prânzitor, salon, birou, bucătărie de iarnă, bucătărie de vară, iar câte unii mai aveau și „verandă“.

— Atunci știu apoi că ne încăpe „nobila“ — se bucura Raveca.

— Ba încă va mai rămâne și loc goal, — întărea Firuța.

Toată iarna, Raveca și Firuța avură ce povesti. Despre dormitor, despre prânzitor, despre verandă, bucătărie de iarnă și de vară, de salon, și de mobilă în salon, otoman ca la Caracal, divan și scaune îmbrăcate în piele, ca la Pitești, apoi covoare și perinițe pe jos, ta-

care este cel mai frumos și cel mai ieftin calendar românesc

fel eroul național al Sârbilor. — Congresul dela București din 1812, care a pus capăt războiului ruso-turc, prin articolul VIII prevedea acordarea autonomiei pentru Sârbia. — Dar luptele pentru independență, prin aceasta nu s'au terminat. Ele au continuat cu sorți schimbăcioși de izbândă. Kara-Gheorghe, în 1813, fu nevoit să se refugieze în Austria, iar în 1817 când reveni, pentru a da o mână de ajutor eteriei grecești, un rival al său, *Miloș Obrenovici*, ordonă, ca eroul independenței naționale să fie asasinat în somn, iar capul său să fie trimis dela Belgrad la Constantinopol, sultanului Mahmud, care în schimbul acestui cadou, avea să recunoască pe Miloș Obrenovici de prinț ereditar al Serbiei.

Dar pe crimă nu se poate clădi. *Male parta male dilabuntur*. În istoria Serbiei urmează o serie de lupte intestinale între cele două dinastii: Karagheorghevici și Obrenovici. Barbarul de-o inteligență superioară care a fost prințul Miloș Obrenovici, cedă pentru scurt timp tronul fiului său *Mihal*, care la 1842 e înlocuit de fiul lui Kara Gheorghe, *Alexandru Karagheorghevici*, pentruca dela 1858 să se succedă la tron — în urma depunerii lui Alex. Karagheorghevici de către parlament (scupcină) — iarăși *Miloș* și *Mihal* din dinastia Obrenovici.

A pizmei răutate și oarba neunire își producea efectele detestabile în mica Serbie. Pe când prințul *Mihal* lucra pentru realizarea unei coaliții balcanice contra Turciei, la 10 Iunie 1868 trei anarhiști îl surprinseră în parcul palatului său dela Topșider, de lângă Belgrad și-l asinară. — A doua crimă care păta istoria unui popor ce se zbătea în frământări intestinale, și care nu-și găsea echilibrul între cele două mari puteri cari o presau: Austria și Turcia.

După domnia inteligentului dar ușuraticului rege *Milan*, care abdică în 1889, și a fiului său *Alexandru*, care își va sfârși și el vieța masacrat de niște oțetari conspiratori dimpreună cu soția sa *Draga* (*Mașin*) în noaptea de 10 spre 11 Iunie 1903, frânele cărmuirii trec din nou, din mâna dinastiei Obrenovici, în cea a familiei Karagheorghevici, în persoana regelui *Petru I. Karagheorghevici*, tatăl regelui *Alexandru*, pe care-l deplângem acum.

Prințul regal *Petru Karagheorghevici*, la 1858, după mazilirea tatălui său *Alexandru*, părăsi Serbia și-și petrecu timpul în Franța, unde urmă școala militară dela Saint-Cyr (de lângă Paris) — pe care fiul său *Alexandru* intenționa

să o cerceteze acum cu prilejul vizitei sale la Paris, apoi luptă ca voluntar în rândurile armatei franceze în războiul franco-german dela 1870, pe urmă în Bosnia, pe timpul răscoalei din 1876. O parte din cei 45 de ani trăiți în afară de granițele țării sale, îi petrecu în Ungaria, Elveția (Geneva) și la socrul său *Nichita*, regele Muntenegrului, pe a cărui fată *Zorka* sau *Aurora* o luase în căsătorie.

Temperament de soldat, energic și rezolut, patriot luminat și diplomat cumpătat, el avea să fie reorganizatorul țării sale, pe care domnia nebunatică a regelui *Milan* și a ușuraticului său fiu *Milan* (*Alexandru*) o prăbușiseră în anarhie și o aduseseră la marginea prăpastiei, pe toate terenele.

El a știut să toarne suflet nou într-o nație care începuse să se piardă în sterile frământări lăuntrice și care apucase pe panta decadenței morale. El a pregătit-o pentru zilele grele ale luptelor pentru unitatea națională.

Această unitate avea să fie rodul alor două războaie crâncene și îndelungate: războiul balcanic din 1912—13 cu Turcia și Bulgaria și războiul mondial din 1914—18 cu Austro-Ungaria și Bulgaria.

În amândouă aceste războaie, eroicul rege *Petru* a avut ca prim ajutor pe fiul său de-al doilea, pe prințul moștenitor *Alexandru*.

(va urma).

In drum spre Beauraing

Când *Fecioara Maria* a părăsit *Beauraing*-ul a spus *Fernandei Voisin*: „Iubești pe Fiul meu și pe mine?” Și i-a cerut să se jertfească pentru Ea: „Atunci jertfește-te pentru Mine”.

Regina Cerurilor, *Mama lui Dumnezeu*, s'a aratat lumii și i-a cerut să se roage pentru păcătoși.

Beauraing-ul a avut aadar cinstea să fie cercetat de Acela care este *Regina Cerurilor* și *Mama lui Dumnezeu*. Ea ne-a poruncit să iubim pe Fiul său, s'O iubim pe Ea. Ea este așadar mijlocitoare, le cere să se jertfim pentru Fiul său și pentru sine. Și lumea a înțeles-O.

Intregă *Belgia* a trecut în pelerinaj prin fața pesterii, și s'au rostit, eucernic, milioane de „*Născătoare de Dumnezeu*” înaintea porumbelului.

Trenurile speciale varsă într'una pelerini la locul aparițiilor, iar dumnezeile și'n sârba-

blători sunt câte 5 până la 20 de mii de pelerini.

Am avut și eu fericirea să fiu de față de două ori. Trenul trebuie să elibereze linia cât ce ajunge în gară, deoarece un altul își face apariția.

Șeful gărijii și funcționarii se trudesesc să menție ordine. Pelerini, eucernici, se așează în șir lung, patru cu patru.

Un preot, o femeie, un bărbat, o fetiță, merg alături și rostesc, cu voce tare, rugăciuni în cinstea Aceleia care'n fața pesterii și-a făcut loc de întâlnire cu fiii lumii acesteia.

Printre pelerini mulți bolnavi: unul pe pat, altul pe bete, celălalt în cărucior. Printre ei, un copil cu cap bălai, cu picioarele nepuțințioase de paralizie infantilă, e purtat pe brațe de un tânăr vlăjgan. Alături, surzătoare o doamnă și o domnișoară. Dar șirul bolnavilor e lung. Cine se poate opri la toți?

După un drum lung și obositor, pe o căldură grozavă, ajungem la podul de peste linia ferată. La stânga se vede gardul de fier al parcului în care se află porumbelul. Ca să ajungi la el, intri printr'o mieă portită, în dreptul căreia doi jandarmi stau înțepenți, paznici ai ordinii.

Prin căldură și pe drum obositor lumea înaintează fără să se plângă, deoarece, acolo, nu departe, *Fecioara Maria* a spus: „*Jerifiți-vă!*”

În fața pesterii, pe o fașie de 25 m. p., se așează bolnavii. Și mii de inși rostesc „*Născătoare de Dumnezeu*”. Din când în când, câte o îngrijitoare de bună voie, strigă: „*Fecioară dela Beauraing, vindecă pe bolnavii Fecioară întoarcă pe păcătoși!*” Și mulțimea se roagă cu glas tare.

Deodată, când soarele își arunca razele sale tocmai în creștet, lumea se oprește. Toți se îndreaptă spre mânăstirea surorilor, unde un grup cântă: „*Mărește suflete ai meu*”... Ce s'a întâmplat adevărat? O vindecare minunată. Copilul cel mic, cu picioarele atinse de paralizie, s'a vindecat. Cu capul bălai, cu ochii strălucitori în lumina soarelui, râde, fuge și se bucură. Cu brațele deschise și cu suflutele arzând de dragoste, părinții săi îl vor lua în brațe sănătos, incredințați că văd în el fructul binefacerii *Fecioarei*.

Zi de neuitat. În apropierea *Fecioarei Maria*, nu-ți mai simți corpul. Ești stăpănit de sufletul plin de credință, nădejde și dragoste.

blouri cu ramă lustruită, și altele multe, minunatii, pe cari *Firuța* le văzuse pe la domniile mari din *Caracal* și din *Pitești*.

Raveca nu se putea obișnui dintr'odată să zică prânzitor și dormitor, și nu-și aducea aminte imediat cum trebuie să zică: dar știa ea că într'una se mănâncă iar într'alta se doarme, și astfel ea zicea, în loc de prânzitor, „*mâncătoare*”, iar în loc de dormitor „*culcătoare*”; apoi „*coadă*” de vară și de iarnă, și „*revedere*” în loc de verandă.

Trifon, încă înaintea *Crăciunului* tocmise țigani, cari să-i facă vre-o câteva mii de cărămizi. Tocmise și zidarii, și le și dădu din porci și din bucate, așa că *Firuța* numai se juca acum cu slujba ei, căci nu mai avea și grija scârbelor de porci. După Anul Nou mai vându o pereche de boi și o vacă cu vițel, așa că și *Ion*, sluga, rămase ca un domn, numai cu o pereche de vite și cu o vacă de lapte.

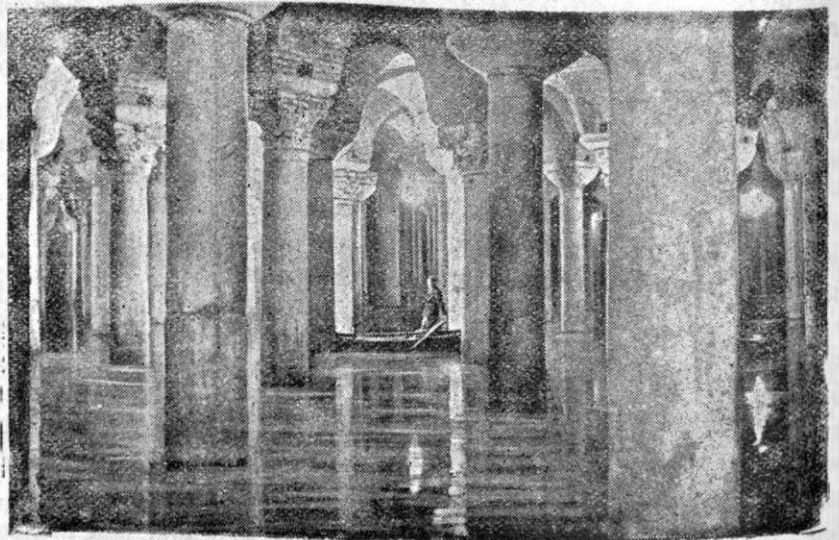
N. Lupu

(Va urma)

O cisternă de o mie de ani

La *Istanbul*, fostul *Constantinopol*, este o cisternă, adevărată mare ținătoare (reservuar) de apă de beut, zidită înainte cu 1000 de ani, de împărații bizantini. Lungimea acestui rezervuar este de 140 de metri, iară lățimea de 70 de metri. Coperișul este purtat de 336 stâlpi, cari sunt fiecare de o înălțime de câte 8 metri. Poporul numește acest rezervuar de apă „*palatul scufundat*”. Și astăzi se mai bea apa acestui rezervuar, și anume 60 de fântâni din *Istanbul* de aici își au apa. Chipul nostru ne arată acest

mare și vestit rezervuar de apă. În fund se vede o luntre, în care păzitorul observă dacă nu cumva e primejdie de a se dărâma vreun stâlp.

La redeschiderea parlamentului

Luni, în 26 Noemvrie, parlamentul s'a deschis din nou, după o vacanță de vreo 10 zile. În prima sa ședință se va discuta regulamentul de funcționare al Camerei. Prin noul regulament, se dă puteri noului președintelui și în schimb se știrbește în mare măsură libertatea cuvântului deputaților. Această măsură va încorda și mai mult legăturile, nu prea pașnice, dintre guvern și opoziție.

Se va face apoi discuția la Mesaj, și se va scărmana afacerea »Skoda«. În jurul acestei afaceri se va da o luptă dărză.

D. primministru Tătărescu,

e cam împăciuitor. De multeori a declarat că nu învinovățește partidul național-țărănesc. *D. Dinu Brătianu* însă, e de altă părere. Dsa spune că trebuie dusă o luptă dărză cu partidul cel mai puternic din opoziție, deoarece așa a fost vorba de pe vremea când erau în opoziție.

La național-țărăniști

Încă sunt cam împărțite părerile. *D. Maniu* și *d. Madgearu* sunt de părerea că pe această temă să se dea o luptă grea împotriva guvernului, luptă de răsturnare. La această părere s'a asociat și *d. Mihalache*, care înainte era mai împăciuitor. Toți aceștia apoi, vor să apere pe toți cei învinovați de raportul dlui *Bentoiu*.

D. Vaida însă, e de altă părere. Dsa crede că, din motivul raportului, nu se poate începe o luptă de răsturnare a guvernului. Apoi Dsa adaugă, în ce privește persoanele învinovățite, că deși *d. Boilă* n'a avut nici un fel de legătură cu afacerea »Skoda«, totuși partidul național-țărănesc nu-l poate apăra. Apere-se singur. Tot așa și cu militarii. Singur pentru *d. Popovici* trebuie o luptă dărză de apărare.

Așa se prezintă cele două mari partide la redeschiderea parlamentului.

Ședințele parlamentului

La începutul acestei săptămâni Luni în 26 — s'a ținut a doua ședință a parlamentului din această sesiune.

La *Camera* s'au făcut în această ședință câteva interpelări (întrebări făcute de deputați, la cari miniștrii trebuie să răspundă).

D. M. Chelmegeanu a arătat că în primele șapte luni ale anului s'au încasat cu două miliarde Lei mai puțin decât trebuia să se încaseze, „fapt care deschide perspective îngrijorătoare pentru bugetul țării“, în care mai rămâne, chiar dacă s'ar încasa tot ce s'a prevăzut, o spărtură de 800 milioane.

A doua întrebare a făcut-o *d. Virgil Madgearu* asupra politicii comerciale a guvernului, care, spune dsa, amenință prețul banilor.

D. C. Tătărescu citește apoi adresa de răspuns la mesaj, în care deputații se declară strânși uniți în jurul Regelui, ca să scoată țara din greutățile prin cari trece.

Senatul a pierdut în timpul vacanței trei membrii: pe *Rusu-Abrudeanu*, *Al. Mavrodi* și mai nou pe *Mitropolitul Moldovei*. *D. Leonte Moldovanu* declară vacante aceste trei locuri.

D. I. Botez citește apoi următoarea Adresă de răspuns la Mesajul regal:

Sire,

Senatul țării, adânc pătruns de îndatoririle sale ca mandatar al națiunii, depune la picioarele Tronului omagiile sale de credință și devotament în slujba Coroanei și a Statului ce constituiesc indisolubil patrimoniul național permanent al întregului popor român.

În fața evenimentelor și problemelor grave ce se ridică azi pretutindeni, Senatul crede că este mai mult ca oricând o datorie imperioasă pentru toți fiii țării de a conlucra în spirit de strânsă solidaritate pentru siguranța și propășirea scumpei noastre patrii, care cu stăta trudă și sânge și-a ajuns azi hotarele ei firești.

Problema datoriilor a fost definitiv rezolvată prin legea de lichidare a datoriilor agricole și urbane, votată în trecuta sesiune legislativă. Efectele ei salutare asupra agriculturii și restabilirii creditului sunt necontestate. Măsurile luate de guvern pentru valorificarea produselor agricole vor contribui, fără îndoială, la crearea unor mai bune condiții de înviorare a vieții economice și financiare.

Sire,

Senatul crede, alături de guvern, că cea mai bună operă legislativă nu-și poate da roadele „pe teren“, fără o bună administrație: de aceea e gata să discute cu tot interesul proiectul de lege pentru organizarea administrativă.

Măsuri noi pentru a garanta mai sigur corectitudinea mănuirii banului public se impun de prea frecvente cazuri abuzive. Senatul nu va refuza guvernului nimic în această materie care influențează atât de otrăvitor climatul moral al țării.

Armata este pavăza existenței Statului nostru și garanța păstrării neclintite a hotarelor țării, udate de sângele fiilor ei. De aceea Senatul nu va preocupă guvernului *Maiestății Voastre* niciuna din jertfele ce ni-se vor cere, pentruca viteaza noastră oștire să fie pusă permanent în stare să răspundă oricând înaltei sale chemări.

Vremurile grele prin care trece țara

ne vor găsi strânși uniți în jurul guvernului *Maiestății Voastre*, pregătiți să-i acordăm tot sprijinul nostru pentru realizările imperioase cerute de nevoi și împrejurări. Neîntârzierea e una din condițiile de succes ale măsurilor ce se vor lua.

Senatul nu va cruța nici o ostenală pentru a-și îndeplini datoria patriotică față de tron și țară.

Să trăiți, Sire!

Trăiască Alteța Sa Regală Marele Voevod *Mihail*!

Trăiască Dinastia!

Joi vor începe discuțiile la Mesaj — adecă vor începe răfuelile.

Jugoslavia a depus un raport la Liga Națiunilor

De când cu atentatul dela *Marsilia*, *Jugoslavia* adună mereu dovezi și fapte, cari să lumineze puțin tainițele acestei mășavefapte și să adeverească pe vinovați. La începutul săptămânii acesteia, aceste fapte și dovezi au fost trimise Ligii Națiunilor, ca ea să judece și să ia măsurile de lipsă.

În ce privește vinovațiile, apoi, după cum reese din raport, *Ungaria* ar avea o mare parte de vină.

Ungaria, în schimb, se consideră neîndreptățită prin faptul că e acuzată de a fi avut partea ei în atentatul dela *Marsilia*. De aceea, a și depus, prin delegatul său, un contraraport la Liga Națiunilor, prin care cere ca încă în ședința extraordinară din 3 Decemvrie, să se judece raportul iugoslav, ca să se termine cu acuzațiile împotriva ei. Între altele, în acest contraraport, *Ungaria* spune:

„O campanie înverșunată căreia *Ungaria* îi este pradă din ziua atentatului dela *Marsilia*, precum și acuzațiunile cele mai fanteziste care continuă să fie aruncate contra ei, au creat deja până la ora aceasta o atmosferă politică, care este plină de pericole serioase, nu numai pentru relațiile normale între anumite state ale Europei, dar este de natură să afecteze chiar pacea lumii“.

Ziua de 3 Dec. e așteptată de întreaga lume cu nerăbdare.

Ședința Comitetului județean al partidului național-țărănesc

Comitetul județean al partidului național-țărănesc din jud. *T.-Mică*, a ținut ședință Luni în 26 Noemvrie, în prezența membrilor aleși și supleanți, sub președenția dlui președinte *Dr. Victor Macaveiu*. S'a luat cu acest prilej în discuție adunarea, pe care unii membrii, convocați de *d. deputat O. Ghimbășanu*, au ținut-o la *Dicioșanmărtin*, calcând peste statutele partidului. S'a stabilit că toți cei cari au luat parte la acea adunare s'au făcut prin acestea vinovați și deci vrednici de pedeapsă.

prin spălare cu apă și săpun. Din celelalte țesături cu un petec curat muiat în benzină. Din țesăturile de lână, cu un praf alb, numit *talc*, care se presară pe pată, lăsându-l 10—15 minute, apoi se perie bine talcul. Tot astfel se face pe dosul petei. Se poate folosi și mașina de călcat, bine incinsă, care se trece peste pata acoperită cu talc și cu o cârpă albă.

— *de fructe, varză roșie, pătlăjele roșii, vin roșu, iarbă, zahăr, dulceturi, zahăr ars (caramel):* Cu apă caldă sau apă și săpun. Dacă nu iese, se pune pe pată apă de Javel, spălându-se bine țesătura. Se mai poate scoate cu apă oxigenată, punându-se o jumătate linguriță din această apă câtva timp. Se folosește și sulfatul (hașlăul).

— *de bere, gumă arabică, cleiu de tâmplărie:* Prin spălare cu apă, iar de pe mătasă cu alcool (spirt) și apă.

— *de var, de sodă de spălat rufe.* Se spală pata cu oțet, apoi cu apă multă. Pata trebuie scoasă îndată, deoarece țesătura este arsă atât de var cât și de sodă.

— *de sânge:* Când este proaspătă, cu apă și săpun. Dacă s'a învechit, cu benzină și apoi lăsată câteva ceasuri în apă caldă în care s'a pus sodă de spălat rufe. Dacă totuși rămâne o pată gălbie, se scoate cu apă de Javel.

— *de cerneală neagră:* Se scot cu zeamă de lămâie, sare de lămâie, sau de măcriș, cari se pun ultimile două în praf fin peste pată, se lasă 2 min., se spală cu apă. Se face de câteva ori așa. Apa de Javel o scoate și mai bine.

— *de cerneală roșie, creton chimic, de vopsele de pe torturile de lână și bumbac, de vopsele de pe ouăle de Paști:* Se scot cu spirt cald și cu apă de Javel.

— *de rugină:* Se scot cu spirt de sare. La o lingură spirt de sare, zece linguri de apă. Cu această apă se udă pata, se așteaptă 2 min. spălându-se apoi cu apă multă. Se face astfel de mai multe ori.

— *de ceaiu, cafea, cacao, ciocolată, cafea cu lapte:* Haina pătată se ține în puțină apă caldă, care se schimbă de 3—4 ori din 15—15 minute. Dacă pata n'a ieșit, se freacă cu un petec muiat în spirt. Dacă n'a ieșit nici acum, se scoate cu apă de Javel.

— *de cerneală de tipar:* Cu benzină ușoară sau esență de terebentină.

— Pata se scoate cu atât mai ușor, cu cât este mai proaspătă.

— Apa de Javel decolorează țesăturile colorate, de aceea înainte de a scoate pata se face încercare pe o bucată aparte din aceeaș țesătură, pentru a vedea dacă o decolorează sau nu.

— Nu trebuie ținută peste măsură țesătura cu pata în atingere cu materialele cu ajutorul cărora scoatem petele, deoarece le taie (sarea de măcriș și lămâie).

— Benzina, esență de terebentină iau foc foarte ușor, de aceea să fim cu băgare de seamă la călcare.

— Apa de Javel, benzina, esență de terebentină, spirtul de sare, talcul

se pot cumpăra dela farmacia și drogerii, iar spirtul dela depozitul de vânzare.

— Reușita scoaterii unei pete depinde, pe lângă materialul întrebuintat, și de dibăcia aceluia care o scoate.

Pavel B. Glogovețanu

Ilarie Domșa America. Am primit 900 Lei, abonament pe 1932, 1933 și 1934.

Abonat 1463. Mai aveți de plătit pe 1931 și 1932 Lei 323. — și pe 1933 și 1934 Lei 300.

4040. Până la 31 Dec. 1934 mai aveți de plătit Lei 117.

E. P. B.. Am primit Lei 150 abonament pe 1935. M. O. D. Gh. M. Comloș. Am primit prin d. S. O.

300 Lei, din cari am trecut în abonamentul Dvs. 90 Lei pe 1930 și 60 pe 1931. Restul de 150 Lei, l-am trecut în abonamentul dlui Traian Craiovean Goje, pe anul curent.

Roșca Nicodim. Aveți de plătit încă Lei 98 pe 1933 și 150 pe 1934.

Ierucașan Petru. Am primit 310 Lei. Mai aveți de plătit Lei 20 pe 1933 și 150 pe 1934.

Am primit câte 100 Lei dela următorii: Valeriu Pop, Isidor Florea, Partenie Ungurean, Pop Irimie, Gh. Balin, Roșca Nicodim.

Câte 150 Lei: Iulian Irimie, Ironim Marcu, Silvășan Gh., Man Ioan, Florian Dârlea, Gheorghe Bădilă.

Câte 200 Lei: Negru Teodor, Toma Ciolac, Pop Vasile, Soporan Dumitru.

Alte sume. Marica Pompeiu 160; G. Is. Grigore

80; Șandor Ioan 548; Ioan Tocăniță 300; Muntean Nicolae 480; Pr. Gh. Bone 1000; Betea Vasile 50; Văd. L. Cocian 75; Bota Vasile I. Ioan 600; Dănilă Trif 800; Ierucașan Petru 310; Bai Ioan 80; Veturia Pop 75.

Redactor: IULIU MAIOR.

Iubite cetitor,

Dacă ești dator la foaie, nu mai sta pe gânduri!

la un mandat postal, scrie suma pe care o ai acum la îndemână și trimite-o!

Prin aceasta dai dovadă că ai omenie și vom avea și noi încredere să mai așteptăm după rest!

Administrația foii

No. 6437—1934

AVIZ

La Liceul gr.-cat. de fete din Blaj este vacantă catedra de lucru de mână-gospodărie.

Candidatele doritoare de a ocupa această catedră vor avea să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 48 din legea învățământului secundar și să fie de religunea gr.-catolică.

Cererile, însoțite de acte justificative, se vor înainta Consistorului Arhiepiscopesc din Blaj, cel mai târziu până la 6 Decembrie 1934.

Blaj, din ședința consistorială ținută la 20 Noembrie 1934.

Vasile Suclu

Arhiepiscop și Mitropolit

A apărut!

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1935

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminicilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*învățătură și petrecere*“ cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, apoi povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, mai ieftin ca totdeauna. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat.

Prețul calendarului va fi Lei 10. — Cu atâta se capătă dela noi, cine îl cumpără la fața locului, în cancelaria noastră. Prin poștă, pentru poștă și împachetare, 2 Lei mai mult. Total 12 Lei.

Prin poștă trimitem numai după primirea sumei de 12 Lei. Acești bani se trimit cu mandat postal la adresa de mai jos. Dacă se cer 10 calendare pe o singură adresă, ni-se vor trimite Lei 120, iar noi trimitem 11 calendare. În cazul acesta fiecare cumpărător are calendarul cu 12 Lei acasă la dânsul, pe masă! Dacă se cer 20 ex. pe o singură adresă, ni-se vor trimite Lei 240. iar noi mai dăm pe deasupra în cinste 2 ex.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să aștepte până apare Calendarul dela Blaj, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.

Prețul calendarului se trimite cu mandat postal la adresa:

„UNIREA POPORULUI“ pentru calendar
Blaj, Jud. Târnava-Mică